

# ALGUNES QÜESTIONS A L'ENTORN DEL RÈGIM DE DEDICACIONS, DRETS ECONÒMICS I INCOMPATIBILITATS DELS CÀRRECS ELECTES LOCALS

**Albert Guilera i Planas<sup>1</sup>**  
*Cap dels Serveis Jurídics*  
*Associació Catalana de Municipis*

**Sumari:** 1. Règims de dedicació i drets econòmics dels càrrecs electes locals; 1.1. Les dedicacions (article 75.1 i 2 de la Llei 7/1985); 1.1.1. La dedicació exclusiva, regulada en l'article 75.1 de la Llei 7/1985; 1.1.2. La dedicació parcial, regulada en l'article 75.2 de la Llei 7/1985; 1.2. Les assistències (art. 75.3 de la Llei 7/1985); 1.3. Les indemnitzacions (art. 75.4 de la Llei 7/1985); 1.4. Els límits a les dedicacions exclusives i a les percepcions econòmiques; 1.5. Incompatibilitats entre les dedicacions dels càrrecs electes locals i altres activitats públiques o privades; 1.6. Regidors amb dedicació exclusiva; 1.7. Regidors amb dedicació parcial; 1.8. Regidors sense dedicació que perceben assistències; 1.9. Compatibilitat entre la dedicació exclusiva a un ajuntament i la percepció d'assistències per la concurrència als òrgans col·legiats d'un altre ens local; 1.10. Compatibilitat entre la percepció d'assistències per part d'un regidor de la corporació local i la pensió de jubilació; 2. Conclusions.

## 1. RÈGIMS DE DEDICACIÓ I DRETS ECONÒMICS DELS CÀRRECS ELECTES LOCALS

Una de les primeres decisions de caràcter organitzatiu que han d'adoptar els plens de les corporacions locals a l'inici de cada mandat és la relativa a les dedicacions i les compensacions econòmiques que han de percebre els càrrecs electes per l'exercici de les seves responsabilitats, és a dir, retribucions, assistències i indemnitzacions. Una qüestió que no és pas menor, afecta més de nou mil regidors a tot Catalunya i sovint es troba associada a la polèmica pública. Tot i la seva regulació específica en la legislació de règim local, el reconeixement dels drets econòmics dels regidors continua sent font de controvèrsies jurídiques i forma part del repertori habitual de consultes que es reben als serveis jurídics de l'Associació Catalana de Municipis (ACM).

Per aquest motiu, entenem que pot ser interessant fer una exposició sintètica del règim específic de drets econòmics, de dedicació i d'incompatibilitats dels càrrecs electes locals i passar tot seguit a comentar uns casos concrets als quals vam donar resposta.

1. Aquest article s'ha elaborat tenint en compte les aportacions dels membres dels serveis jurídics de l'ACM Àlex Tarroja Piera, Pablo Fernández Flores i Berta Morató Vinyes.

D'acord amb el que preveu l'article 7 de la Carta Europea de l'Autonomia Local (CEAL), el règim aplicable als càrrecs electes «ha de permetre la compensació financera adequada a les despeses causades amb motiu de l'exercici del seu mandat, així com si arriba el cas, la compensació financera dels beneficis perduts o una remuneració del treball realitzat i la cobertura social corresponent».

El sistema de fonts que defineix els drets econòmics i el règim de dedicació dels càrrecs electes de les corporacions locals es troba configurat, amb caràcter bàsic, en els articles 75, 75 bis i 75 ter de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local (LBRL). A Catalunya, el Decret legislatiu 2/2003, del 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (TRLMRLC), regula la matèria en l'article 166.1, que encara no ha incorporat tots els canvis que ha anat experimentat la legislació bàsica. Finalment, l'article 13 del Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals (ROF), aprovat pel Reial decret 2568/1986, del 28 de novembre, conté el desplegament reglamentari de la normativa bàsica en matèria de dedicacions i drets econòmics.

A partir de la normativa de referència tenim que els membres de les corporacions locals poden ser retribuïts en funció del seu règim de dedicació, exclusiva o parcial, o bé, sempre que no tinguin una dedicació al mateix ens local, poden percebre assistències per la concurrència efectiva a les sessions dels òrgans col·legiats dels quals formin part. A banda, tots els càrrecs electes locals poden rebre indemnitzacions per les despeses efectives ocasionades en l'exercici del càrrec.

Correspon a cada ens local, en aplicació de la seva potestat autoorganitzativa i d'acord amb el principi d'autonomia local, determinar el règim concret de dedicació que s'assigni als seus membres, així com l'import de les retribucions, assistències i indemnitzacions que podran percebre, dins dels límits establerts per la llei.

Vegem a continuació, amb més deteniment, com es configuren els règims de dedicació i les assistències.

## 1.1. LES DEDICACIONS (ARTICLE 75.1 I 2 DE LA LLEI 7/1985)

### 1.1.1. *La dedicació exclusiva, regulada en l'article 75.1 de la Llei 7/1985*<sup>2</sup>

1. Els membres de les corporacions locals perceben retribucions per l'exercici dels seus càrrecs quan siguin de dedicació exclusiva, cas en què són donats d'alta en el règim general de la Seguretat Social, i les corporacions han d'assumir el pagament de les quotes empresarials que correspongui, llevat del que disposa l'article anterior.

En el supòsit d'aquestes retribucions, la percepció és incompatible amb la d'altres retribucions amb càrrec als pressupostos de les administracions públiques i dels ens, organismes o empreses que en depenen, així com per a l'exercici d'altres activitats, tot això en els

2. La versió en llengua catalana dels textos normatius transcrits en aquest article s'han obtingut del Portal Jurídic de Catalunya: <<https://portaljuridic.gencat.cat/ca/inici>>.

termes de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques.

### 1.1.2. *La dedicació parcial, regulada en l'article 75.2 de la Llei 7/1985*

2. Els membres de les corporacions locals que exerceixin els seus càrrecs amb dedicació parcial per fer funcions de presidència, vicepresidència o ostentar delegacions, o exercir responsabilitats que així ho requereixin, perceben retribucions pel temps que hi dediquin efectivament, cas en què són igualment donats d'alta en el règim general de la Seguretat Social en aquest concepte, i les corporacions han d'assumir les quotes empresarials que correspongui, llevat del que disposa l'article anterior. Les retribucions esmentades no poden superar en cap cas els límits que fixin, si s'escau, les lleis de pressupostos generals de l'Estat. Els acords plenaris de determinació dels càrrecs que comportin aquesta dedicació parcial i de les seves retribucions han de contenir el règim de la dedicació mínima necessària per a la percepció de les dites retribucions.

Els membres de les corporacions locals que siguin personal de les administracions públiques i dels ens, els organismes i les empreses que en depenen només poden percebre retribucions per la seva dedicació parcial a les seves funcions fora de la seva jornada als seus respectius centres de treball, en els termes que assenyala l'article 5 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, sens perjudici del que disposa l'apartat sisè d'aquest article.

La Llei 11/1999, del 21 d'abril, va introduir en la LBRL el règim de dedicació parcial i va adequar el sistema retributiu dels càrrecs electes a la CEAL. Posteriorment, en virtut de l'article 42 de la Llei 14/2000, del 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, es va establir un règim d'incompatibilitats diferenciat per als càrrecs electes amb dedicació parcial.

La dedicació parcial correspon als càrrecs electes que desenvolupin les seves responsabilitats en un temps inferior al de la jornada completa. Parafrasejant la Sentència del Tribunal de Comptes del 27 de febrer de 2012 (recurs d'apel·lació 52/1), la dedicació parcial és la que, per la seva dedicació horària, no absorbeix el temps d'una jornada de treball i permet el desenvolupament d'altres activitats. Limita en la franja superior amb la dedicació exclusiva i en la inferior amb la dedicació discontinua, és a dir, ocasional, que tan sols dona dret a percebre assistències.

### 1.2. LES ASSISTÈNCIES (ART. 75.3 DE LA LLEI 7/1985)

Segons l'article 75.3 de la Llei 7/1985, «[n]omés els membres de la corporació que no tinguin dedicació exclusiva ni dedicació parcial perceben assistències per la concurrència efectiva a les sessions dels òrgans col·legiats de la corporació de què formin part, en la quantia que assenyali el ple».

Existeix una certa controvèrsia a l'hora de determinar la naturalesa jurídica de les assistències, amb sectors doctrinals que en destaquen el caràcter retributiu, d'altres que les con-

sideren un tipus especial d'indemnització i, encara, els qui les consideren pertanyents a una categoria diferent de les retribucions i les indemnitzacions, opció, aquesta última, per la qual sembla haver-se decantat el legislador quan l'article 75.5 LBRL distingeix les assistències de les retribucions i indemnitzacions («5. Les corporacions locals han de consignar en els seus pressupostos les retribucions, les indemnitzacions i les assistències a què es fa referència en els quatre números anteriors, dins dels límits que amb caràcter general s'estableixin, si s'escau»,<sup>3</sup> una distinció que és reiterada en altres disposicions, com ara els articles 75 bis («Els pressupostos generals de l'Estat determinen, anualment, el límit màxim total que poden percebre els membres de les corporacions locals per tots els conceptes retributius i assistències») o 5.2 de la Llei 53/1984, del 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques (LI) («2. En els casos compresos en aquest article només es pot percebre la retribució corresponent a una de les dues activitats, sens perjudici de les dietes, indemnitzacions o assistències que corresponguin per l'altra»).

D'altra banda, l'article 13.6 ROF identifica les assistències com una classe d'indemnitzacions:

6. Només els membres de la corporació que no tinguin dedicació exclusiva perceben assistències per la concurrència efectiva a les sessions dels òrgans col·legiats de què formin part, en la quantia que assenyali el ple. No obstant això, tots poden percebre *aquesta mena d'indemnitzacions* quan es tracti d'òrgans rectors d'organismes dependents de la corporació local que tinguin personalitat jurídica independent, de consells d'administració d'empreses amb capital o control municipal o de tribunals de proves per a selecció de personal.

El Decret legislatiu 2/2003, del 28 d'abril, pel qual s'aprova el TRLMRLC, en el seu article 166 regula retribucions i indemnitzacions, però no fa cap referència expressa a les assistències.

A favor de reconèixer-ne la naturalesa retributiva de les assistències tenim pronunciaments judicials com els de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) de Madrid, als quals també farem referència més endavant, com ara la Sentència del 8 de juny de 2022 (recurs 1454/2022), en la qual, en línia amb altres pronunciaments del mateix tribunal, es va determinar que la periodicitat amb què es perceben les assistències, a conseqüència del caràcter periòdic de les sessions ordinàries dels òrgans col·legiats, i l'import fix percebut per cada assistència, les assimila a una retribució.

En un sentit prou diferenciat podem esmentar la Sentència del 21 d'abril de 2017 (recurs 29/2017) del TSJ de Castella i Lleó de Valladolid, a la qual també ens referirem de nou més endavant, en què es van caracteritzar les assistències com una compensació econòmica ni retributiva ni indemnitzatòria:

c) Como ya hemos anticipado, las asistencias previstas en el artículo 75.3 de la LBRL tienen una naturaleza estrictamente compensatoria —ni retributiva, ni indemnizatoria— por

3. Totes les cursives de les citacions textuais són nostres.

el esfuerzo, trabajo y dedicación que inevitablemente conlleva la concurrencia efectiva a las sesiones de los órganos colegiados. Al entender de la Sala dicha dedicación podría desglosarse, de un lado, en el tiempo materialmente ocupado mientras se celebra la sesión y, de otro, en el trabajo y esfuerzo adicional y previo que supone la preparación y estudio —individual y/o en el seno del Grupo Municipal al que en su caso se pertenezca— de los puntos que integran el orden del día.

Més enllà de les diferents posicions jurisprudencials i atès que el Tribunal Suprem no s'ha pronunciat per a unificació de doctrina, tenint en compte la configuració que en fan tant la LBRL com la LI, ens inclinem per considerar que les assistències són una compensació de naturalesa no retributiva, una tercera categoria diferent d'indemnitzacions i retribucions, sens perjudici del tractament fiscal que se'ls doni, que en aquest cas, a l'efecte de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF), és el de rendiment del treball.

### 1.3. LES INDEMNITZACIONS (ART. 75.4 DE LA LLEI 7/1985)

4. Els membres de les corporacions locals perceben indemnitzacions per les despeses efectivament ocasionades en l'exercici del seu càrrec, segons les normes d'aplicació general a les administracions públiques i les que per al seu desplegament aprovi el ple corporatiu.

Arran de la reforma de l'article 75 LRBRL operada, en primer lloc, per la Llei 11/1999, del 21 d'abril, de modificació de la Llei 7/1985, del 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, i altres mesures per al desenvolupament del govern local, que va introduir les dedicacions parcials, i, sobretot, a partir de la Llei 14/2000, del 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (*Boletín Oficial del Estado*, núm. 313, del 30 de desembre de 2000), en virtut de la qual es va reenviar l'establiment de les indemnitzacions a les normes d'aplicació general a les administracions públiques, es va passar d'un concepte ampli d'*indemnització*, que en certa manera és el que encara es podria deduir de l'article 166.2 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya («Els membres de les corporacions locals poden percebre indemnitzacions en la quantia i les condicions que acorda el ple de la corporació»), a un concepte vinculat estrictament a la compensació de despeses efectives ocasionades en l'exercici del càrrec. A partir d'aquests canvis normatius la jurisprudència va excloure la compensació del lucre cessant del concepte d'*indemnització dels membres de les corporacions locals* i la possibilitat que es consideressin indemnitzacions els pagaments fixos i periòdics que perceben els càrrecs electes que no gaudien de dedicació exclusiva, una fórmula de la qual s'havia fet ús sovint quan encara no s'havien regulat les dedicacions parcials. Contràriament, segons la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 10 de febrer de 2006 (recurs 501/2002), la indemnització està mancada de periodicitat, es fixa en funció del dany materialment produït en el patrimoni del subjecte que el pateix i s'ha de distingir del sou, que és un concepte diferent.

L'article 13.5 ROF<sup>4</sup> afegeix l'exigència de justificació documental prèvia de la despesa efectiva, però ens podem plantejar que una corporació local, mitjançant l'exercici de la seva potestat reglamentària, podrà establir una regulació de les indemnitzacions que, dins del marc establert per la legislació bàsica, no exigeixi aquella justificació prèvia.

#### 1.4. ELS LÍMITS A LES DEDICACIONS EXCLUSIVES I A LES PERCEPCIONS ECONÒMIQUES

La Llei 27/2013, del 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, va introduir el articles 75 bis i 75 ter en la LBRL. L'article 75 bis LBRL estableix el règim retributiu dels membres de les corporacions locals i atribueix a la Llei de pressupostos generals de l'Estat la determinació del límit màxim total que poden percebre els membres de les corporacions locals per tots els conceptes retributius i assistències, ateses, entre altres criteris, la naturalesa de la corporació local i la seva població, segons una taula que pren com a referència la retribució dels secretaris d'Estat.<sup>5</sup>

Pel que fa als membres de corporacions locals amb un població inferior a mil habitants, determina que no poden tenir dedicació exclusiva i fixa els criteris per a la seva retribució en règim de dedicació parcial del 25%, del 50% o del 75%.

L'article 75 ter LBRL fixa el nombre màxim de membres dels ajuntaments que poden prestar els seus serveis en règim de dedicació exclusiva en funció de la població del municipi, a partir dels mil habitants.

#### 1.5. INCOMPATIBILITATS ENTRE LES DEDICACIONS DELS CÀRRECS ELECTES LOCALS I ALTRES ACTIVITATS PÚBLIQUES O PRIVADES

L'article 178<sup>6</sup> de la Llei orgànica 5/1985, del 19 de juny, del règim electoral general (LOREG), conté un llistat de causes d'incompatibilitat amb la condició de regidor, que

4. Art. 13.5 ROF: «Tots els membres de la corporació, inclosos els que ocupin càrrecs en règim de dedicació exclusiva, tenen dret a rebre indemnitzacions per les despeses ocasionades per l'exercici del càrrec, quan siguin efectives, i amb la justificació documental prèvia, segons les normes d'aplicació general en les administracions públiques i les que en aquest sentit aprova el ple corporatiu».

| 5. Habitants      | Referència             |
|-------------------|------------------------|
| Més de 500.000    | Secretari d'Estat      |
| 300.001 a 500.000 | Secretari d'Estat -10% |
| 150.001 a 300.000 | Secretari d'Estat -20% |
| 75.001 a 150.000  | Secretari d'Estat -25% |
| 50.001 a 75.000   | Secretari d'Estat -35% |
| 20.001 a 50.000   | Secretari d'Estat -45% |
| 10.001 a 20.000   | Secretari d'Estat -50% |
| 5.001 a 10.000    | Secretari d'Estat -55% |
| 1.000 a 5.000     | Secretari d'Estat -60% |

6.

1. Les causes d'inelegibilitat a què es refereix l'article anterior, també ho són d'incompatibilitat amb la condició de regidor.

2. Són també incompatibles:

inclou les causes d'inelegibilitat previstes en altres articles de la mateixa LOREG, a les quals hem d'afegir les que resulten del règim de dedicació dels regidors segons la legislació de règim local i la seva articulació amb el principi de dedicació a un sol lloc de treball del sector públic que regeix la LI.

Si bé l'article 2 LI no inclou en el seu àmbit subjectiu els membres de les corporacions locals, òbviament és d'aplicació als càrrecs electes locals que siguin personal del sector públic, i per això l'article 75 LBRL hi fa referència expressa en relació amb els càrrecs electes amb dedicació. L'article 1.1 LI considera activitat en el sector públic la que els electes duen a terme en exercici del seu càrrec, però l'article 5.1*b* LI, com a excepció a la regla d'una sola activitat en el sector públic, permet que el personal inclòs en el seu àmbit d'aplicació pugui compatibilitzar el seu lloc de treball amb la condició de membre d'una corporació local, llevat que ho faci en règim de dedicació exclusiva.

#### 1.6. REGIDORS AMB DEDICACIÓ EXCLUSIVA

Pel que fa als regidors amb dedicació exclusiva, la percepció de les seves retribucions és incompatible amb la d'altres retribucions amb càrrec als pressupostos de les administracions públiques i dels ens, organismes o empreses que en depenen, així com amb l'exercici d'altres activitats, segons la LI. En conseqüència, no poden exercir un segon lloc de treball o activitat en el sector públic, llevat de les excepcions previstes en la mateixa LI. En concret, tal com resulta de l'article 5.1 LI, la dedicació exclusiva es pot considerar compatible amb l'exer-

---

*a)* Els advocats i procuradors que dirigeixin o representin parts en procediments judicials o administratius contra la corporació, a excepció de les accions a què es refereix l'article 63.1*b* de la Llei reguladora de les bases de règim local.

*b)* Els directors de serveis, funcionaris o la resta de personal en actiu del respectiu ajuntament i de les entitats i establiments que en depenen.

*c)* Els directors generals o assimilats de les caixes d'estalvis provincials i locals que actuïn al terme municipal.

*d)* Els contractistes o subcontractistes de contractes, el finançament total o parcial dels quals sigui a càrrec de la corporació municipal o d'establiments que en depenen.

*e)* Els regidors electes en candidatures presentades per partits o per federacions o coalicions de partits declarats il·legals amb posterioritat per sentència judicial ferma i els electes en candidatures presentades per agrupacions d'electors declarades vinculades a un partit il·legalitzat per resolució judicial ferma.

3. Quan es produeixi una situació d'incompatibilitat, els afectats han d'optar entre la renúncia a la condició de regidor o l'abandonament de la situació que, d'acord amb el que estableix l'apartat anterior, doni origen a la incompatibilitat esmentada. Quan la causa d'incompatibilitat sigui la que preveu l'apartat 2*e* d'aquest article, s'ha d'aplicar el que disposa l'article 6.4 d'aquesta Llei.

4. Quan la causa d'incompatibilitat sigui la que conté el punt *b*, de l'apartat 2, el funcionari o empleat que opti pel càrrec de regidor passa a la situació de serveis especials o subsidiàriament a la que preveuen els seus respectius convenis, que en tot cas ha de suposar la reserva del seu lloc de treball.

5. Els ciutadans que són elegibles, d'acord amb l'article 177, apartat 1, d'aquesta Llei, estan subjectes a les causes d'incompatibilitats a què es refereix aquest article.

cici del càrrec de membre d'una assemblea legislativa sempre que no es percebin retribucions periòdiques pel compliment de la funció, o de membre d'una altra corporació local sempre que no s'exerceixi el càrrec en règim de dedicació exclusiva. En aquests casos tan sols es pot percebre la retribució corresponent a una de les dues activitats (la dedicació exclusiva), sens perjudici de les dietes, indemnitzacions o assistències que corresponguin per l'altra (art. 5.2 LI).

Pel que fa al sector privat i mes enllà del que preveu l'article 178 LOREG, el càrrec electe amb dedicació exclusiva pot desenvolupar una segona activitat, per compte propi o d'altri, sempre que sigui «marginal» (art. 13.3 ROF) respecte a l'activitat principal i que no es relacioni directament amb les responsabilitats del càrrec electe en el sector públic (art. 11 LI), amb l'excepció de les activitats particulars que dugui a terme en exercici d'un dret legalment reconegut.

Segons l'esmentat article 13.3 ROF, la marginalitat de l'activitat privada respecte a la dedicació pública s'ha de valorar tenint en compte les circumstàncies de cada cas, però ha de ser d'una importància secundària o escassa i no pot causar detriment a la dedicació preferent a les tasques pròpies del càrrec de regidor. Sempre que es tracti d'activitats remunerades, es requerirà una declaració formal de compatibilitat del ple de l'entitat local (art. 13.3 ROF).

Cal tenir present que, segons l'article 12.2 LI, l'activitat privada no és compatible amb una dedicació exclusiva al sector públic si requereix la presència efectiva de l'interessat durant un horari igual o superior a la meitat de la jornada setmanal ordinària de treball a l'Administració pública.

## 1.7. REGIDORS AMB DEDICACIÓ PARCIAL

La LBRL permet la compatibilització de la dedicació parcial amb un lloc de treball en el sector públic, segons el que es desprèn del segon apartat de l'article 75 LBRL. D'acord amb l'article 5 LI, els electes amb dedicació parcial poden exercir un lloc de treball o una activitat en el sector públic (art. 5.1 LI) i percebre retribucions pel càrrec de regidor sempre que aquesta activitat s'exerceixi fora de la jornada de treball a l'Administració (art. 75.2 LBRL).

Tal com resulta de l'article 178.2b LOREG, el lloc de treball públic només pot ser en una Administració diferent d'aquella en la qual s'exerceix el càrrec de regidor. La corporació local en què un càrrec electe exerceixi les seves funcions en règim de dedicació parcial i l'Administració en què tingui el seu lloc de treball s'han de comunicar recíprocament la jornada i les retribucions, així com qualsevol modificació que s'hi produeixi. En aquest sentit, cal tenir en compte els límits retributius de l'article 7 LI.<sup>7</sup>

7.

1. És un requisit necessari per autoritzar la compatibilitat d'activitats públiques que la quantitat total percebuda pels dos llocs o activitats no superi la remuneració prevista en els pressupostos generals de l'Estat per al càrrec de director general, ni superi la corresponent al principal, estimada en règim de dedicació ordinària, incrementada en:

— un 30 per 100, per als funcionaris del grup A o personal d'un nivell equivalent.



Pel que fa a l'activitat en el sector privat, més enllà de les incompatibilitats establertes en l'article 178 LOREG, la LBRL no estableix cap limitació específica. En tot cas, és d'aplicació a l'empleat públic que alhora tingui assignada una dedicació parcial com a regidor, l'article 13 LI, en virtut del qual no es pot reconèixer la compatibilitat amb una activitat privada a qui s'hagi autoritzat un segon lloc de treball o una activitat en el sector públic si la suma de jornades és igual o superior a la màxima en les administracions públiques.

A diferència del que passa amb les dedicacions exclusives, no hi ha una limitació expressa del nombre màxim de membres d'una mateixa corporació local amb dedicació parcial. D'acord amb l'article 75.3 LBRL, aquests càrrecs electes tampoc no poden percebre assistències per la concurrència efectiva a les sessions dels seus òrgans col·legiats de l'ens on tinguin la dedicació.

### 1.8. REGIDORS SENSE DEDICACIÓ QUE PERCEBEN ASSISTÈNCIES

La LBRL no estableix causes d'incompatibilitat específiques per a aquests regidors, ja que les quantitats que perceben no tenen la consideració de retribucions, sinó la d'assistències i indemnitzacions, i que no estan obligats a destinar un temps determinat de la jornada a la seva activitat com a càrrecs electes, a diferència dels que tenen dedicació exclusiva o parcial. En tot cas, com estableix l'article 75.3 LBRL, no és compatible la percepció d'assistències per la concurrència efectiva als òrgans col·legiats d'un ens local amb el fet de tenir-hi atribuïda una dedicació també com a càrrec electe.

Amb caràcter general, els regidors sense dedicació exclusiva poden gaudir, en els seus llocs de treball, d'un permís pel temps indispensable per a complir un deure inexcusable de caràcter públic (art. 37.3d<sup>8</sup> de l'Estatut dels treballadors i 48<sup>9</sup> del Reial decret legislatiu 5/2015,

---

— un 35 per 100, per als funcionaris del grup B o personal d'un nivell equivalent.

— un 40 per 100, per als funcionaris del grup C o personal d'un nivell equivalent.

— un 45 per 100, per als funcionaris del grup D o personal equivalent.

— un 50 per 100, per als funcionaris del grup E o personal equivalent.

La superació d'aquests límits, en còmput anual, requereix en cada cas un acord exprés del Govern, òrgan competent de les comunitats autònomes o Ple de les corporacions locals sobre la base de raons d'especial interès per al servei.

8.

d) Pel temps indispensable per al compliment d'un deure inexcusable de caràcter públic i personal, incloent-t'hi l'exercici del sufragi actiu. Si en una norma legal o convencional figura un període determinat, cal atènyer-se al que aquesta norma disposi pel que fa a la durada de l'absència i a la seva compensació econòmica. Si el compliment del deure esmentat implica la impossibilitat de prestar el treball degut en més del vint per cent de les hores laborables en un període de tres mesos, l'empresa pot passar el treballador afectat a la situació d'excedència que regula l'article 46.1. Si el treballador, pel compliment del deure o l'exercici del càrrec, percep una indemnització, se n'ha de descomptar l'import del salari a què té dret a l'empresa.

9. «j) Per temps indispensable per complir un deure inexcusable de caràcter públic o personal i per deures relacionats amb la conciliació de la vida familiar i laboral.»

del 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut bàsic de l'empleat públic (TREBEP). A aquest efecte, segons l'article 75.6 LBRL s'entén per temps indispensable per a l'exercici del càrrec electe d'una corporació local el necessari per a l'assistència a les sessions del ple de la corporació o de les comissions i l'atenció de les delegacions de què formi part o que exerceixi l'interessat.

Vegem a continuació els raonaments i les conclusions a què es va arribar com a resposta a diverses consultes relatives als drets econòmics i al règim d'incompatibilitats dels càrrecs electes locals.

#### 1.9. COMPATIBILITAT ENTRE LA DEDICACIÓ EXCLUSIVA A UN AJUNTAMENT I LA PERCEPCIÓ D'ASSISTÈNCIES PER LA CONCURRÈNCIA ALS ÒRGANS COL·LEGIATS D'UN ALTRE ENS LOCAL

Es planteja la compatibilitat entre la dedicació exclusiva atribuïda a un alcalde al seu ajuntament amb la percepció d'assistències per la concurrència efectiva als òrgans col·legiats de govern d'altres ens locals dels quals també forma part per designació de l'ajuntament, tenint en compte que el segon paràgraf de l'article 75.1 LBRL estableix la incompatibilitat entre les retribucions per dedicació exclusiva i les altres retribucions amb càrrec als pressupostos de les administracions públiques i dels ens, organismes o empreses que en depenen. D'altra banda, l'article 5 LI denega la compatibilitat entre l'exercici d'una activitat en el sector públic amb la condició de membre d'una corporació en règim de dedicació exclusiva, però no diu res respecte a la possibilitat de compatibilitzar la condició de membre de dues corporacions locals, o d'una corporació local i d'una assemblea legislativa, quan en una d'aquestes institucions s'hi tingui dedicació exclusiva.

L'exercici de l'alcaldia, o de qualsevol càrrec electe local, pot comportar, per designació del mateix ajuntament o d'altres instàncies, la participació en òrgans col·legiats d'altres ens locals, com ara el consell d'alcaldes del consell comarcal i els òrgans de govern de consorcis, mancomunitats i altres entitats en les quals participi l'ajuntament. Així mateix, l'alcalde pot ser designat representant dels municipis en òrgans col·legiats de la Generalitat de Catalunya o de l'Administració general de l'Estat en els quals estigui prevista la presència del món local. En tots aquests casos la participació de l'edil en els òrgans col·legiats s'ha d'entendre com una derivada o conseqüència de la seva condició d'alcalde o de membre d'una corporació local. D'altra banda, qualsevol regidor pot ser elegit membre d'ens locals supramunicipals de segon nivell, com ara el consell comarcal o la diputació provincial, en què són les formacions polítiques les que designen els seus representants en funció dels resultats electorals assolits en les eleccions locals.

Una resposta a la pregunta de si es pot compatibilitzar una dedicació exclusiva en un ajuntament i ser membre d'òrgans col·legiats d'un altre ens local ens la dona l'article 75 bis.2 LBRL, que proclama la compatibilitat entre tenir un règim de dedicació exclusiva a l'ajuntament o a la diputació provincial i ser membre dels dos ens locals, sempre que no s'acumulin dues dedicacions exclusives: «Els regidors que siguin proclamats diputats provincials o equi-

valents han d'optar per mantenir el règim de dedicació exclusiva en una o altra entitat local, sense que en cap cas es puguin acumular tots dos règims de dedicació».

Pel que fa a les assistències, l'article 75.3 LBRL estableix que només poden percebre'n els càrrecs electes locals que no es trobin en règim de dedicació exclusiva ni parcial en la mateixa entitat («només els membres de la corporació que no tinguin dedicació exclusiva ni dedicació parcial perceben assistències per la concurrència efectiva a les sessions dels òrgans col·legiats de la corporació de què formin part, en la quantia que assenyali el ple»), però no diu res respecte a la possibilitat que un electe en percebi per la concurrència als òrgans col·legiats d'un ens local diferent d'aquell en el qual tingui una dedicació exclusiva o parcial. De fet, l'article 13 ROF, en desplegar reglamentàriament la norma bàsica sobre retribucions i assistències, admet la possibilitat que els càrrecs amb dedicació percebin assistències per la seva concurrència als òrgans rectors d'organismes dependents de la mateixa corporació local amb personalitat jurídica pròpia, de consells d'administració d'empreses amb capital o control municipal o de tribunals de proves per a la selecció de personal (aquest darrer supòsit avui es troba vedat pel TREBEP). Si s'admet la percepció d'assistències per la concurrència a les sessions dels òrgans col·legiats d'ens adscrits i dependents de la mateixa corporació local, amb més motiu s'ha d'admetre que aquests càrrecs electes puguin obtenir assistències per la seva participació en els òrgans col·legiats d'altres entitats locals dels quals siguin membres.

Aquesta línia interpretativa la confirma, per exemple, l'abans referenciada Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó de Valladolid, Sala Contenciosa Administrativa, del 21 d'abril de 2017 (recurs 29/2017), que en el seu fonament jurídic tercer afirma:

[...] b) Por lo tanto, y desde la perspectiva de la compatibilidad de actividades, *es inquestionable que el cargo que desempeñen los miembros de las Corporaciones locales sin dedicación exclusiva o parcial es plenamente compatible con las funciones que puedan desempeñar con dedicación exclusiva por cargo público en otra institución* a las que se refiere el punto 2º de la moción.

La compatibilitat entre la dedicació exclusiva retribuïda com a càrrec electe en un ens local i la percepció d'assistències per la concurrència a sessions d'òrgans col·legiats d'altres corporacions locals dels quals es formi part, es fonamenta en l'assenyalada diferent naturalesa jurídica de retribucions i assistències. Les assistències de l'article 75.3 LBRL no constitueixen una retribució de caràcter salarial per la prestació de serveis a la institució, sinó que tenen com a finalitat compensar l'esforç, el treball i la dedicació que comporta concórrer a les sessions dels òrgans col·legiats. Aquesta distinció entre retribucions i assistències és la que subjau en l'article 5 LI quan puntualitza expressament que la regla per la qual no es poden obtenir dues remuneracions del sector públic s'aplica sens perjudici de les assistències, dietes o indemnitzacions que es puguin percebre per una segona activitat.

En conseqüència, entenem que és plenament compatible l'exercici d'un càrrec electe local retribuït en règim de dedicació exclusiva amb la percepció d'assistències per la concurrència a les sessions d'òrgans col·legiats d'altres ens locals dels quals formi part aquell càrrec

electe i, fins i tot, segons l'article 13.6 ROF, la percepció d'assistències per la concurrència a reunions d'òrgans rectors d'organismes dependents de la mateixa corporació local amb personalitat jurídica pròpia i de consells d'administració d'empreses amb participació o control municipal.

#### 1.10. COMPATIBILITAT ENTRE LA PERCEPCIÓ D'ASSISTÈNCIES PER PART D'UN REGIDOR DE LA CORPORACIÓ LOCAL I LA PENSIÓ DE JUBILACIÓ

D'acord amb l'article 213 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social (TRLGSS), aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, del 30 d'octubre, la regla general és la incompatibilitat de la pensió amb el treball remunerat, si bé s'admet la compatibilització amb un treball a temps parcial, tot minorant la pensió en proporció inversa a la reducció aplicable a la jornada de treball del pensionista. Això no obstant, aquesta excepció no es preveu expressament per al cas d'ocupar un lloc de treball en el sector públic, supòsit en el qual la pensió restarà en suspens, segons el segon paràgraf de l'esmentat article 213 TRLGSS:

2. El desenvolupament d'un lloc de treball en el sector públic delimitat al paràgraf segon de l'article 1.1 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions públiques, és incompatible amb la percepció de pensió de jubilació, en la modalitat contributiva. La percepció de la pensió indicada ha de quedar en suspens pel temps que duri el desenvolupament del lloc esmentat, sense que això afecti les seves revaloracions.

La incompatibilitat a què es refereix aquest apartat no és aplicable als professors universitaris emèrits ni al personal llicenciat sanitari emèrit als quals es refereix l'article 137.c.

També és incompatible la percepció de la pensió de jubilació, en la modalitat contributiva, amb el desenvolupament dels alts càrrecs als quals es refereix l'article 1 de la Llei 3/2015, de 30 de maig, reguladora de l'exercici de l'alt càrrec de l'Administració General de l'Estat.

Com ja hem vist, d'acord amb el segon paràgraf de l'article 1.1 LI, a l'efecte d'aquella llei l'exercici de les funcions dels membres de les corporacions locals es considera activitat en el sector públic. Una interpretació extensiva de l'article 231.2 TRLGSS ens portaria a excloure la possibilitat d'exercir les funcions de regidor i alhora percebre una pensió de jubilació. Tanmateix, tot i la remissió a l'esmentat segon paràgraf de l'article 1.1 LI, l'article 213.2 TRLGSS diu que es produeix la incompatibilitat pel «desenvolupament d'un lloc de treball en el sector públic» i, al nostre entendre, l'exercici de les funcions de regidor sense dedicació exclusiva ni parcial no es pot equiparar amb el desenvolupament d'un lloc de treball, a diferència del que suposaria exercir aquella activitat amb dedicació exclusiva o parcial. Per aquest motiu, podem entendre compatibles l'activitat de regidor sense dedicació i la pensió de jubilació.

El dubte pot sorgir en relació amb la compatibilitat entre la percepció d'assistències (art. 75.3 LBRL) i la pensió, però, com hem vist, aquestes percepcions es distingeixen de les

retribucions i, tenint en compte la configuració que en fan tant la LBRL com la LI, així com pronunciaments judicials com el del TSJ de Castella-Lleó esmentat abans, ens inclinem per considerar que les assistències són una compensació de naturalesa no retributiva, una tercera categoria diferent d'indemnitzacions i retribucions, sens perjudici del tractament fiscal que se'ls doni. Com a element addicional que cal tenir en compte per a apreciar-ne la diferent naturalesa, especialment rellevant quan parlem de la compatibilitat amb una pensió, els regidors sense dedicació que obtenen assistències no han de ser donats d'alta en el règim general de la Seguretat Social, a diferència dels càrrecs electes amb dedicació.

En atribuir-los naturalesa no retributiva i considerar que la incompatibilitat definida en l'article 213.2 TRLGSS no afecta els regidors sense dedicació, podríem sostenir la compatibilitat entre la percepció d'assistències per la concurrència efectiva als òrgans col·legiats de la corporació local amb la pensió de jubilació, de manera anàloga a com l'article 5.2 LI admet la compatibilitat de les assistències amb la percepció d'una retribució per l'exercici d'una altra activitat en el sector públic: «2. En els casos compresos en aquest article només es pot percebre la retribució corresponent a una de les dues activitats, sens perjudici de les dietes, indemnitzacions o assistències que corresponguin per l'altra».

Això no obstant, cal tenir present l'existència de pronunciaments judicials, específicament els del TSJ de Madrid també esmentats abans, que es decanten per atribuir un caràcter retributiu a les assistències i per declarar la seva incompatibilitat amb la pensió de jubilació, si bé aquelles sentències es refereixen específicament a les pensions regulades pel Reial decret legislatiu 670/1987, del 30 de abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de classes passives de l'Estat, l'article 33 del qual regula les incompatibilitats amb la pensió de jubilació dels funcionaris de l'Estat. Aquest article preveu expressament, en el tercer paràgraf del seu apartat 1, que les pensions són compatibles, com a excepció, amb el desenvolupament de càrrecs electes dels ens locals si no s'hi perceben retribucions periòdiques:

No obstante lo anterior, se aplicarán a este régimen de incompatibilidad las excepciones contempladas en el artículo 19 y en la disposición adicional novena de la Ley 53/1984 y, en el caso de que no se perciban retribuciones periódicas por el desempeño de cargos electivos como miembros de las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas o de las Corporaciones Locales, las previstas en el artículo 5 de la misma Ley.

La Sentència del TSJ de Madrid del 16 de juny de 2020 (recurs 665/2019) va determinar que les assistències que percebia un càrrec electe local, pensionista del règim de classes passives de l'Estat, per la concurrència efectiva a les sessions dels òrgans col·legiats, constituïen una retribució, atès que es tractava d'una quantitat fixa que es rebia de manera periòdica, per la qual cosa no eren compatibles amb la pensió per jubilació. El TSJ de Madrid es va pronunciar en el mateix sentit en la Sentència 312/2020, del 14 d'octubre de 2020 (recurs 821/2019), que va establir la incompatibilitat entre la pensió i les assistències:

[...] en todo caso, es indudable que si las sesiones de los órganos colegiados son periódicas —además de las extraordinarias que puedan señalarse— y la asistencia del alcalde es obligada, las cantidades percibidas, aun cuando sean en el concepto de «asistencias», pueden

ser consideradas remuneración o retribución en tanto se derivan directamente de una prestación o servicio personal y, además, también serán fijas y periódicas.

Les sentències del TSJ de Madrid del 27 d'octubre de 2021 (recurs 240/2020) i del 8 de juny de 2022 (recurs 1454/2021) es pronuncien en el mateix sentit. La naturalesa retributiva de les assistències es derivaria, segons aquest criteri jurisprudencial, del fet que s'ingressin en funció de l'exercici d'una prestació consistent a assistir a les sessions dels òrgans col·legiats d'una corporació local, i de la periodicitat en la seva percepció, atesa la regularitat amb què es reuneixen aquells òrgans. Seguint la lògica de les sentències, la pensió, en canvi, seria compatible amb les indemnitzacions que pugui percebre el càrrec electe per les despeses efectivament realitzades i necessàries per a l'exercici del càrrec, com ara desplaçaments, estades, àpats, etc.

En tot cas, la doctrina dels tribunals superiors de Justícia en aquesta matèria, que hem vist que és contradictòria a l'hora de definir la naturalesa de les assistències, no és vinculant per als operadors jurídics ni per a la resta d'òrgans jurisdiccionals, i la seva anàlisi jurídica se circumscriu a unes controvèrsies concretes, en aquest cas a la situació d'uns pensionistes als quals és d'aplicació el règim de les classes passives de l'Estat, i no pas el règim general de la Seguretat Social. En contra d'aquesta interpretació podem oposar, a més, que el mateix article 33 del Reial decret legislatiu 670/1987 preveu l'aplicació de les excepcions al règim d'incompatibilitats establertes en l'article 5 LI, el qual admet expressament, com ja hem indicat de manera reiterada, la compatibilitat entre l'obtenció d'una retribució en el sector públic amb les dietes, indemnitzacions o assistències que corresponguin per una altra activitat en el mateix sector.

Tornant al plantejament inicial, entenem que la condició de càrrec electe d'un ens local sense dedicació exclusiva ni parcial és compatible amb la pensió de jubilació. El pensionista pot percebre assistències per la concurrència efectiva als òrgans col·legiats de què formi part, sempre que considerem que aquestes imports no són equiparables amb el concepte de retribució.

Això no obstant, atesos els pronunciaments judicials que es decanten per considerar incompatibles les assistències amb la pensió, cal reconèixer l'existència d'un cert grau d'inseguretat jurídica sobre aquesta qüestió. Per aquest motiu, és recomanable, si més no, que de la regulació de les assistències que aprovi el ple municipal, atesa la periodicitat amb què es reuneixen els òrgans col·legiats corresponents, no en resulti una assignació econòmica que, pel seu import i la regularitat amb què s'obté, es pugui equiparar amb una dedicació parcial o exclusiva a la mateixa corporació. En tot cas, cal evitar incórrer en frau de llei, definit en l'article 6.4 del Codi civil: «4. Els actes portats a terme a l'empara del text d'una norma, que persegueixin un resultat prohibit per l'ordenament jurídic, o que hi sigui contrari, es consideren executats en frau de llei i no impedeixen la deguda aplicació de la norma que s'ha intentat eludir». Segons el Tribunal Suprem (Sentència del 21 de desembre 2000), el frau de llei és:

[...] es sinónimo de daño o perjuicio conseguido mediante un medio o mecanismo utilizado a tal fin, valiendo tanto como subterfugio o ardid [...] e implica en el fondo un acto contra legem por eludir las reglas del derecho, pero sin un enfrentamiento frontal, sino al revés, buscando unas aparentes normas de cobertura, de manera que requiere como elementos

esenciales una serie de actos que pese a su apariencia de legalidad, violen el contenido ético de los preceptos en que se amparan ya se tenga o no conciencia de burlar la ley.

Arran de dues sentències emeses pel TSJ d'Andalusia es va plantejar la qüestió dels límits aplicables al percentatge de dedicació parcial als ens locals amb més de mil habitants.

Les sentències del TSJ d'Andalusia del 8 de maig (recurs 457/2016) i del 23 de febrer (recurs 744/2017) disposen:

[...] Si bien es cierto que la limitación del 75% no está contemplada para municipios como el de autos, y sí solo para los menores de 1.000 habitantes, lo que es evidente es que tiene que existir alguna diferencia entre la dedicación exclusiva y la parcial.

De modo que, si la primera supone una dedicación del 100%, la diferencia con la dedicación parcial no puede ser tan insignificante que permitiese eludir las restricciones que impone la norma legal.

Por lo tanto, puede resultar orientativo, si así se prefiere decir, el que la legislación haya considerado para determinados municipios como dedicación parcial máxima el 75%.

Sí debe señalarse que en cualquier caso este Tribunal coincide al señalar que una dedicación parcial de hasta el 90% viene en la práctica a suponer una dedicación exclusiva, que por lo tanto debe ser anulada [...].

En referència a aquesta qüestió, l'Oficina Antifrau de Catalunya va emetre la consulta no vinculant 2/2019,<sup>10</sup> en la qual va assenyalar que si bé sembla raonable entendre com a regla

10.

Tret de les corporacions locals de menys de mil habitants (per a les quals es preveuen els límits del 25%, 50% i 75%), *la Llei no ha previst expressament un límit quant al percentatge de dedicació parcial (ni mínim ni màxim)*. En tot cas:

- *semblaria raonable entendre* que el percentatge màxim de dedicació parcial del 75% establert per a aquells municipis pugui esdevenir d'aplicació general, *com a mínim com a criteri orientatiu;*

- *resta clar que en cap cas no es podrà establir un percentatge de dedicació parcial que pugui implicar frau de llei;*

- *sembla clar que hi pot haver frau de llei en els casos que el límit màxim de dedicacions exclusives s'hagi assolit i es plantegin dedicacions parcials per sobre d'aquell 75%;*

- *en el cas dels membres de les corporacions locals és especialment rellevant una aplicació estricta del règim d'incompatibilitats previstes normativament, atesa la gestió directa i immediata dels interessos públics, la implicació directa i immediata en la gènesi, el desenvolupament i l'aplicació de les polítiques públiques, el contacte directe i habitual amb persones o grups de persones que tenen la consideració de grups d'interès; sembla clar que hi pot haver frau de llei en els casos que es determini artificialment la necessitat d'una dedicació parcial per frustrar el règim d'incompatibilitats més exigent aplicable a la dedicació exclusiva.*

*Si es concloués que esdevenen ajustades a Dret dedicacions parcials superiors al 75%, percentatge que, com hem dit, pot esdevenir d'aplicació general com a mínim com a criteri orientatiu, entenem que per sobre d'aquest límit l'exigència de motivació és molt més intensa, i que l'excepció s'hauria de fonamentar en l'interès general i les necessitats de la corporació local i no en la conveniència personal de la persona que ha d'exercir el càrrec* (en aquest punt, esdevé obvi que la manca o insuficiència de la motivació pot afectar la validesa de la decisió presa).

En tot cas cal dir que si s'adopta una perspectiva basada exclusivament en criteris d'integritat

general la fixació de jornades parcials amb el límit del 75% de dedicació parcial, la fixació de jornades parcials per damunt d'aquest percentatge és possible sempre que no es produeixi un frau de llei, per exemple, pel fet d'assignar una dedicació parcial pràcticament equiparable amb una dedicació exclusiva com a via per a superar la limitació del nombre màxim de dedicacions exclusives que es poden assignar als membres d'una corporació local, o bé per a evitar l'aplicació de l'estricta règim d'incompatibilitats corresponent a la dedicació exclusiva.

El debat jurídic sobre la qüestió plantejada es troba obert del moment que no existeix cap precepte normatiu que fixi un màxim al percentatge de dedicació parcial per als municipis de més de mil habitants. A parer nostre, no hi ha cap motiu per a considerar que el ple de la corporació no pugui assignar de manera discrecional dedicacions parcials superiors al 75% de dedicació parcial, si bé caldrà vetllar per no incórrer en un frau de llei si, tal com apunta l'Oficina Antifrau, la dedicació superior al 75% és, a la pràctica, una dedicació equivalent a una dedicació exclusiva en un ens local en què ja s'han assignat el màxim de dedicacions exclusives previst en l'article 75 ter LBRL, o bé es pretengui eludir l'aplicació del règim d'incompatibilitats propi de la dedicació exclusiva. Més enllà de considerar recomanable no superar el límit del 75% de dedicació parcial, caldrà atendre a les circumstàncies de cada cas per a determinar si es pot justificar o no la fixació d'una dedicació parcial superior a aquesta xifra.

## 2. CONCLUSIONS

Amb aquest article hem volgut fer una introducció a una matèria que, amb una casuística diversa, és objecte de consulta habitual als serveis jurídics de l'ACM. A partir de les consultes comentades en les pàgines anteriors podem formular les conclusions següents:

— *Compatibilitat entre dedicació exclusiva a un ajuntament i la percepció d'assistències per la concurrència als òrgans col·legiats d'un altre ens local*: entenem que és plenament compatible l'exercici d'un càrrec electe local retribuït en règim de dedicació exclusiva amb la percepció d'assistències per la concurrència a les sessions d'òrgans col·legiats d'altres ens locals, tenint en compte que l'article 75 bis.2 LBRL ho preveu expressament per als diputats provincials amb dedicació exclusiva a la diputació o a l'ajuntament del qual són regidors, així com pel fet que les assistències de l'article 75.3 LRBRL no constitueixen una retribució de caràcter salarial i, tal com resulta del mateix article 5.2 LI, la regla per la qual no es poden obtenir dues remuneracions del sector públic s'aplica sens perjudici de les *assistències*, dietes o indemnitzacions que es puguin percebre per una segona activitat.

---

pública no semblaria convenient que s'aproveïssin dedicacions parcials superiors al 75%, excepció feta que s'hagués determinat, per exemple en el codi de conducta de la corporació local, en quines circumstàncies excepcionals es podria valorar i decidir sobre dedicacions parcials superiors a aquest límit.



— *Compatibilitat entre la percepció d'assistències per part d'un regidor de la corporació local i la pensió de jubilació:* la condició de càrrec electe d'un ens local sense dedicació exclusiva ni parcial és compatible amb la pensió de jubilació. El pensionista pot percebre assistències per la concurrència efectiva als òrgans col·legiats de què formi part, sempre que considerem que aquests imports no són equiparables amb el concepte de retribució.

Això no obstant, atesos els pronunciaments judicials que es decanten per considerar incompatibles les assistències amb la pensió, cal reconèixer l'existència d'un cert grau d'inseguretat jurídica sobre aquesta qüestió que fa recomanable que de la regulació de les assistències que aprovi el ple municipal no en resulti una assignació econòmica que, pel seu import i la regularitat amb què s'obtingui, es pugui equiparar amb una dedicació parcial o exclusiva a la mateixa corporació, fins al punt que s'hi pogués apreciar l'existència de frau de llei.

— *Adequació a la legalitat de les dedicacions parcials superiors al 75% dels càrrecs electes que desenvolupin l'exercici del càrrec en règim de dedicació parcial en municipis de més de 1.000 habitants:* a parer nostre, no hi ha cap motiu per a considerar que el ple de la corporació no pugui assignar de manera discrecional dedicacions parcials superiors al 75%, si bé caldrà vetllar per no incórrer en un frau de llei si, tal com apunta l'Oficina Antifrau de Catalunya, aquella dedicació superior al 75% resulta, a la pràctica, una dedicació equivalent a una dedicació exclusiva en un ens local en què ja s'hagi arribat al màxim de dedicacions exclusives previst en l'article 75 ter LBRL, o bé es pugui considerar com una via per a eludir l'aplicació del règim d'incompatibilitats propi de la dedicació exclusiva. Caldrà atendre a les circumstàncies de cada cas per a determinar si es pot justificar o no la fixació d'una dedicació parcial superior al 75%.